

Ett barn som skriker på natten

Julen handlar om gemenskap och traditioner: tända levande och elektriska ljus, plocka fram och hänga upp på dörrar, i fönster och gran. Koppla av och bara vara människa, tillsammans. Skapa sig en liten mysig värld – långt från den stora komplicerade.

Bakom alla jultraditioner som har vuxit fram finns det en händelse och en berättelse. Men händelsen, att ett nyfött barn skrek på natten, kan komma i skymundan av berättelsen. För berättelsen missuppfattas lätt som saga, något osant. Men den är långt ifrån en saga. För en saga hade sagt ”Det var en gång en kung som bodde i ett slott... några fattiga människor kom dit och bad om tak för natten”. I Bibeln (Lukas 2) står det däremot ”Vid den tiden utfärdade kejsar Augustus en förordning... och Josef... tillsammans med Maria... som väntade sitt barn.”

Obestämdhet vad gäller tid och plats och vilka subjekten är, signalerar att något är en saga – oftast spännande och med en pedagogisk poäng. Men sagan är inte en beskrivning av något som har hänt. Sagans barn har, kort sagt, aldrig skrikit på natten.

Bestämthetens a, b och c, alltså a) vilket år (inringas av den period då de båda historiska personerna Augustus och ståthållaren Quirinius regerade), b) alltså platsen (de geografiskt fastställbara byarna Nasaret och Betlehem), och c) namnen på subjekten (Josef och Maria) visar på något helt annat.

Ett barn *har skrikit* om natten. Det har hänt, även om själva berättelsen om händelsen har sagopyntats. Och genom allt traditions gods, så är det denna nyhetsrapportering vi möts av julen 2020: Det är inget honungssött överkligt barn. Följ skeendet istället. För det barn som föddes i Betlehem växte upp, och ger röst och identitet åt den kärlekskraft som vill galaxer, ekosystem, framtid, och därför också dig – ett nådens år.